

Boldogult úrfikorunkban (17.) - A régi szülészet

rk - 2020-06-27 19:17:28

Olyan is lehet - mert minden lehet, de ez csak épp itt, Szombathelyen -, hogy ha az ember bemegy a Nyugatba, és lerogy ott a székre, akkor épp ott van, ahol a dinók idejében megszületett, vagy a fia, vagy a lánya. S hogy mindez így lehessen, ahhoz nem kellett egyéb, mint az, hogy a XIX. század vége felé, a fényességes K&K-ban ne legyen topon a bábaképzés. Ebből fakadóan épült, és nyílt meg 1895-ben a szombathelyi bábaképző intézet és épülete, ami ma már Palace, hogy kerekké tegyük az ingatlan történetét. De amit én keresek, az a közepe. És az első aktus, amit találok benne, hogy itt születtem én, de anyám már nincs sehol, hogy mindezt elmesélje, mert elmerült végleg az időben.

Nem tudom, mert nem táltosként és nyitott szemmel születtem, s úgy, mint aki világra jövele után mindent pontosan felmér és lejegyez, tehát nem tudhatom, milyen állapotokat találtam ránézve a világra itt a palaszülészeten. De az ágyak olajfestékes fehérek, a dadusok vagy nővérek pedig biztosan aranyosak voltak, s olyan állapotban, amely megfelelt a feudalizmusból kitekintgető XIX. századnak, a XX.-nak azonban aligha. Nem véletlenül akarták már a múlt század ötvenes éveiben átépíteni és korszerűsíteni, ami azonban elmaradt. Mégpedig annyira, hogy még a fiam és a lányom is itt született, s hogy mikor, arról mindent elmond, hogy nem az 1986-ban megnyílt új szülészeten bőmböltelek először, hanem itt.

Bábaképző fotó: Nyugat.hu

Régen tehát ők is. Viszont az épület akkor szülészetből onkológiává avanszált, így, ha egészen naturálisak akarunk lenni, akkor a születés és az élet házából a halál és elmúlás házává vált. Ilyképp leírt egy kört ez emberiség, illetve a szombathelyi emberek szolgálatában az elejétől a végéig, hogy most itt pompázzon nekünk új ruhában, irodákkal és étteremmel. Ha meggondoljuk, jelenlegi állapotában az élet közepét szimbolizálj, s ha ebbéli becsülete is kitelik, akkor már semmi sem marad neki. Ravatalozó lehet vagy rakétaindító silő gusztus szerint. De ez már azoknak a szombathelyi polgároknak a gondja lesz, akik most töltik boldogult úrfikorukat, és magyarázzák majd a mi unkáinknak vagy dédunokáinknak, mi volt errefelé, amikor ők fiatalok voltak.

Hamar el fog jönni. Hamarabb, mint tűnik, az ember annyit sem mond, fapapucs, s már itt is van. Most viszont rajtam a sor, hogy a múltról meséljek, ami nem is olyan könnyű, ha az ember fejében van, és úgy kell előcibálni. Arról tehát, hogy itt születni milyen volt, mint említettem, egészen naturális okok miatt beszámolni nem tudok, arról viszont igen, hogy apává lenni hogyan lehetett itt. Valószínűleg úgy, mint másutt, olyan örömmel és félelmekkel, rettegetésekkel és reménykedésekkel. De nem azért vagyunk itt, hogy nekem, sokkal inkább azért, hogy az épületnek állítsunk emléket – ha rajtam keresztül is –, és természetesen a működésének, hadd lássák ezek a gyerekek, hogyan is volt fél évszázaddal ezelőtt. Hogy nem is volt jó, viszont annyira rossz sem.

A Palace irodaház ma fotó: sadness

Akik most azon tételődnek, ha eljön a sora, apás szülés legyen vagy sem, fogják-e kedvesük kezét a misztérium közben, jó, ha tudják, a régi épület nem engedett ilyen dilemmákat egyáltalán. Az ember, mint valami csomagot, leadta gyermeke leendő anyját a portán, akit bekísértek, és az az ajtó, amely most az irodákhoz vezet, úgy csapódott be mögötte, mint a tömlőc kapuja. Magára maradt a leendő apuka nyomorúságában, és teljesen egyedül volt a leendő anyuka is a fájdalommal és szorongásaival. Ott állt az ember, mint leendő, apuka, kezében a felesége kabátja, amit belenyomtak a börtönőrök, mert tél volt, hogy vigye azt onnan haza, s majd akkor hozza vissza, ha engedik. Amíg haza nem bocsátották az övéit, nem is láthatta őket.

A bejárat előtt volt a fa porta, abban telefonok, amin lehetett beszélni az épületben rekedt kismamával, a gyereket, ha megszületett, kézbe venni nem volt mód, még üvegen keresztül csodálni sem, hanem tévén mutogatták. Ez nem vicc vagy kitaláció, az ember megrendelte a telefonon, melyik gyereket nézné meg, akkor ismeretlen kezek bekapcsolták a fekete-fehér tévét, kis idő után pedig mint, egy karácsonyi csomagot, odatették a kamera elé a pólyában lévő gyereket, s pár percig lehetett bámulni őt. Képzeljük el, amint nagypapák, nagymamák, nagynénik és rokonok sokasága óbégatott a fa bódében, hogy ez a világ legszebb gyereke. És ez okozta azt is, hogy amikor anya és baba szabadultak, és a kispapa először vehette először kézbe az akár egy hetes gyerekét, akkor jött rá, milyen apróka is ő, és mennyi gond lesz vele, míg a fejére nő. Ennyi ez a ház, nem több és nem kevesebb.